

repertoár
malé scény
ročník 6
1968

10 rms

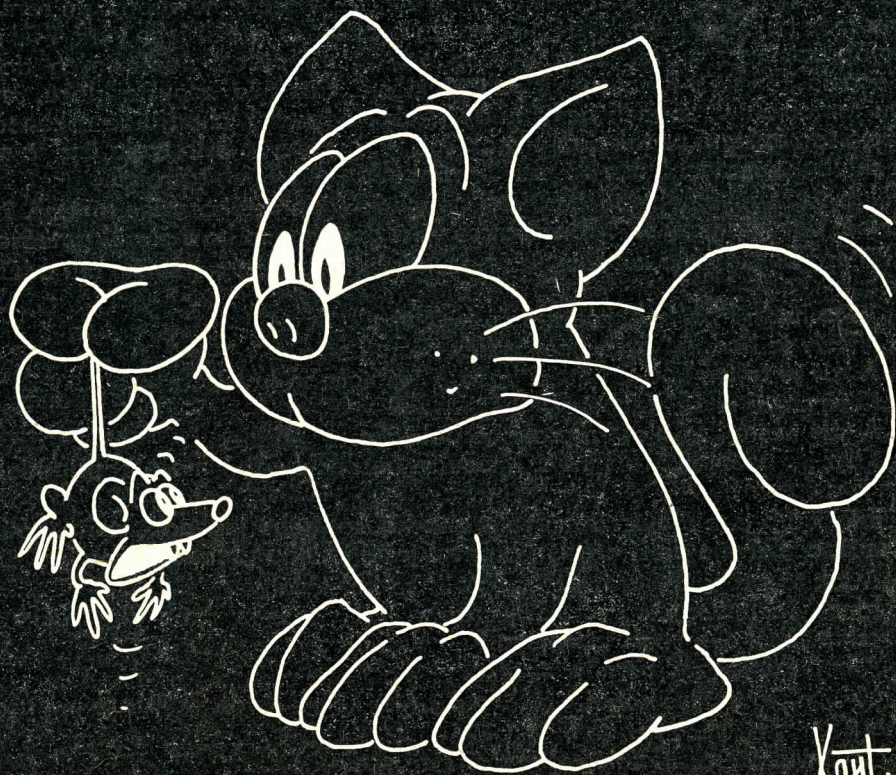

VYSTAVUJE PAVEL KANTOREK

KOČKA

WILLIAM SAROYAN

Kant.

„Abych ti v krku zaskočila, potvoro!“

„Máš kočku?“ zeptala se holčička na kolečkových bruslích muže, který uhla-
zoval čerstvý betonový chodník.

„Mám náramně velkou kočku,“ prohlásil muž, „a říká mňau.“

Holčička se dívala znovu na muže, jak klečí na kolenou, opírá se o ruku a druhou rychle upravuje povrch měkkého betonu. Pomyslela si, že je báječné mít velkou kočku, a mužovo mňoukání jí připadalo úplně dokonalé. Ostatně, na rukou a na kolenou vypadal sám tak trochu jako velká kočka.

„Mňau,“ řekl, „mňau“ a sklonil hlavu jako kočka, když smutně nařiká.

Neusmál se přitom. To bylo ze všeho nejlepší. Moc se jí ta kočka zamlou-
vala.

Muž pracoval na chodníku od osmi od rána a teď bylo asi půl jedenácté. Bylo to v samém sousedství moře. Kolem stály úhledné domky, jeden jako druhý. Manželé, úředníci s malými příjmy, manželky, dobré hospodyňky, hráč-
ky bridže a věrné posluchačky rozhlasu. Poslouchal rozhlas z domu na rohu celé dopoledne. Hrál dobrý jazzový orchestr z Chicaga, uváděný vtipným hla-
satelem. Nerozuměl dobře slovům, ale už podle spádu jeho řeči a podle tónu hlasu, kterým vyprávěl anekdoty, bylo vidět, že je skutečně vtipný. Po ránu to byla moc pěkná hudba. Věděl, že moře je nedaleko a cítil jeho vůni. Měl rád svoji práci. Byl z vnitrozemí, z Mission, kde byly jen bloky nevětraných domů – docela jiný svět. Pracoval vždycky ve městě, kde byla spousta hluku, řev a kouř automobilů, zápach benzínu a tlejících odpadků, chudí lidé a konečně město samo, které už tak dobře znal. Tady v Sunsetu to bylo zcela jiné a muž se zhluboka nadechl, aby se potěšil vůní moře a svěžích trávnicků.

Nebyl už právě nejmladší, ale byl dobrý dělník prostého srdce a mysli. Na-
víc měl dar mladicky se vyrovnávat se vším dobrým, co ho v životě potkávalo.

Příjezd holčičky na kolečkových bruslích a její otázka na kočku mu udělaly
radost.

„Je to hodná kočka?“ zeptala se holčička.

„Někdy je hodná,“ řekl, „ale někdy nestojí za nic.“

„A kdy je ta tvá kočka hodná kočka?“ zeptala se holčička.

„Když chytá myši,“ řekl muž.

„A kdy nestojí za nic?“ zeptala se holčička.

„Když je nechytá,“ řekl muž. Znovu se nadechl vůně moře a připadal si
mladý a šťastný.

Holčička o tom dlouze uvažovala, snad deset nebo jedenáct vteřin, zatím-
co muž, očekávaje další otázku, pronesl ještě jednou „Mňau, mňau“.

„A jak ta kočka chytá myši?“ zeptala se holčička.

„Mno,“ řekl muž, „to se nejdřív schová. Pak vyleze myška z díry, kočka po
ní rychle skočí a – sbohem, myško.“

„A bolí to?“ zeptala se holčička.

„Myslím, že tu myš určitě,“ řekl muž. „Ale kočku sotva. Kočka to má ráda.
Mňau.“

V tu chvíli přibruslil chlapeček a zarazil vedle holčičky.

„Co to děláš?“ zeptal se muže.

„Má velkou kočku,“ oznámila holčička chlapečkovi, „a ta chytá myši.“

„Jak se jmenuje?“ zeptal se chlapeček.

„Tygr,“ řekl muž.

„Mňau,“ řekla holčička.

„Správně,“ řekl muž. „Mňau, mňau.“

„Mňau,“ řekl chlapeček. Potom chlapeček a holčička beze slova odbruslili a mňoukali ulicí.

Práce byla hotova. Muž uhladil poslední plošku čerstvého betonu a vstal, dívaje se směrem k moři; těšil se z jeho svěží vůně. Složil nářadí do brašny a vykročil k zastávce tramvaje N, aby se vrátil zpátky do města. Když chlapeček s holčičkou opět přibruslili, byl už pryč. Stáli vedle sebe a prohlíželi si jeho zdařilou práci. Chodník byl najednou úhledný a čistý, bez jediného poškozeného místa.

„To dělal on,“ řekla holčička. „Ten s tou kočkou.“

„Je to ještě měkké,“ řekl chlapeček. „Mňau.“ Zdvihl z trávníku větvičku a vyryl do čerstvého betonu začáteční písmena svého jména – D. R.

„Jak se jmenuješ druhým jménem, Elo?“ zeptal se holčičky.

„Hagenová,“ řekla holčička.

Chlapeček vyryl do čerstvého betonu další dvě písmena.

Jeho iniciály byly v jednom rohu, její v druhém.

Moc pěkně je vyryl.

Chlapeček uvažoval, jak je to krásné mít svůj monogram v měkkém betonu nového chodníku, hned vedle monogramu Ely Hagenové. Beton brzy ztverdne a jejich iniciály zůstanou v chodníku jednou provždy. Bylo to báječné. Už brzy vyrostou, vyjdou ze školy a on odjede z města, možná do New Yorku, možná do Evropy, a až se jednou vrátí a půjde touto ulicí, zastaví se znenadání na rohu a bude číst písmena, která se za tu dobu nijak nezměnila, počáteční písmena svého jména. D. R. – David Romig. A vedle E. H. – Ela Hagenová, dívka, kterou miloval.

„Byl to správný pán,“ řekla holčička.

„Já vím,“ potvrdil chlapeček.

Stáli na bruslích vedle sebe a shlíželi na zbrusu nový chodník.

Chlapeček začal opět rýt do měkkého betonu, přesně doprostřed nového chodníku.

Vyryl jen jedno písmeno – M – a obrátil se k holčičce.

„Jak se píše mňau?“ zeptal se.

„Mňau?“ řekla holčička. „Nevím. To je slovo?“

„To se ví, že je to slovo,“ řekl chlapeček.

„Mňau,“ řekl a pokoušel se představit si, jak by se takový zvuk nechal přeměnit v písmena.

Nějak to nešlo.

„Co mám napsat?“ zeptal se holčičky. „Mňau napsat neumím a ty asi taky ne.“

Za každou cenu si chtěl muže s kočkou zachovat v paměti, neboť věděl, že je to nesmírně důležité. Věděla to i holčička.

Vyryl tedy jediné slovo. Kočka. A řekl:

„Mňau.“

„Mňau,“ řekla holčička.

A pak spolu odbruslili.

Thomayer otužilý

Thomayer byl proti každé změkčilosti, obzvláště pak potíral zlovyk spát v teple.

„Já,“ říkával, „já spím, pánové, již přes třicet let v nevytopeném pokoji. Kamna jsou tam zbytečná. A nikdy jsem se nenachladil.“

Jednou jel tramvají do Holandské kavárny pohovořit si s panem Pelcem o vlastnostech a náležitostech dokonalého vína jakožto nápoje a léku, s patřičnými intermezzy o skladbě, vlastnostech a účincích vzácných líkérů jako takových. Pojednou zpozoroval, že nemá hodinky.

„Kdepak já je nechal? Aha, v ložnici, jak jsem si převlékal vestu!“

Internista bez hodinek nemůže s panem Pelcem náležitě diskutovat. Proto vystoupil na nejbližší stanici a jel zpátky.

Vstoupil do své ložnice a našel tam hospodyně, ona klečí u kamen a manipuluje v nich pohrabáčem.

„Copak to děláte?“ vykřikl Thomayer.

„Topím, pane profesore,“ odpověděla hospodyně pokojně.

„Probůh, proč ale topíte?“ ptal se profesor.

„Proč bych netopila? Nikdo mi neřekl, že nemám topit, nebo že netopím dobře. Vytápím tu přes třicet let a nikdy to nebylo špatně, až najednou dnes...“

„Ó běda falešným prorokům!“ zvolal Thomayer. „Já jsem jeden z nich.“

VY JSTE
HAD ?

JO

A KDE MÁTE TEDA
NOHY, KDYŽ JSTE
HAD, NÓ, KDE ?!

JÁ NEMÁM
NOHY !

TAK NEJSTE
HAD !!

Kant.

Menopauza

Na ambulanci přichází žena, která je tam častým hostem.

„Copak vám schází, matko?“ ptá se žoviálně Thomayer.

„Pane profesor, ztratila jsem měsíčky.“

„Hm, jakpak je to dlouho?“

„Prosím, od té doby, co jsem u nich byla naposled.“

„Matko, tohle prohrajete, já mám advokáta dobrýho a falešných svědků seženu co budu chtít.“

Dvorní rada Hlava

předsedal jednou schůzi „Mediky“. Jak to bývá, po schůzi se zůstalo chvíli sedět a nějaký lékař, padesátník, si stěžoval, že stárne, což ho tu a tam zneklidňuje, ano, kompromituje.

„Asi jsi příliš brzy začínal,“ mínil kdosi.

„Na tom nezáleží, kdy se začíná,“ protestoval Hlava. „Já začínal dost pozdě, až v sedmnácti letech, a v padesáti jsem byl také znepokojován, ano, kompromitován.“

Kant.

Starý Hlava se jednoho dne oženil a ve sboru bylo o jednoho mládence méně.

I potkal mládenec Thomayer mládence Deyla, pohovořili o Hlavově ženitbě a zasteskli si:

„Jojo, život může být tak krásný, a našinec se musí až do smrti protloukat s tou zatracenou polygamií.“

vyšetřoval stoika.

„Potěšit vás nemohu,“ řekl mu. „Plíce máte rozedmuté, srdce, to je kus hadru, játra máte ztvrdlá, slezinu zduřelou, ledviny – hanba mluvit, v žaludku máte vřed a k tomu ještě zbytnění prostaty.“

„Tak tedy děkuju uctivě,“ řeklo patologické museum, „ale jinak jsem, prosím, zdrav?“

Kant.

Nepochopen!

Levit pronásledoval při operaci jednu ošetřovatelku tak, že se rozplakala. Profesor ovšem snese všechno, jen ne slzy.

„Proč brečíte, posvátná sůvo,“ ptal se jí s účastenstvím, „kdo vám co udělal?“

Sestra se rozvzlykala:

„Kdo mi co udělal! Vy jste mi, pane profesore, ráčil nadávat potvor a sva-tojánských telat.“

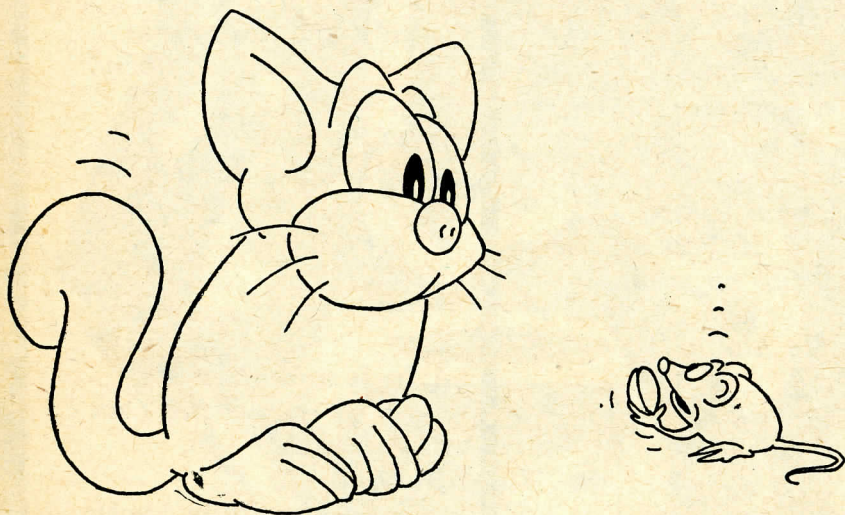
Chirurg se obrátil, uražen, k ostatním přítomným:

„Tak prosím, řekněte mi, j a k dnes má člověk s těma megerama mluvit, když t o m u h l e říkají nadávat.“

A v největším rozhořčení se obořil na uraženou:

„Kdo nadává, já že nadávám? Kdy jste mě slyšela, vy skopová larvo, nadá-vat? M n e nadávat ještě neslyšel n i k d o, vy kopyto z pakoně!“

EX: ALARICH, MEDICINA V ŽUPA-
NU, VYD. A. SRDCE, PRAHA, 1938

Kant.

„To je otrávený zrno. Jestli se mě dotkneš, tak ho spolknou.“

Co radí princezna Čau

Jan Skácel

Tohle je moudrá rada
čínské princezny Čau,
křehká jak lomikámen
v dešti

a chytřejší
než mladší bratr
s první vráskou na čele.

A princeznino jméno
dodnes připomíná
italský film
a sbohem na ulici,
kdy auta rozžihají
světla

a na nebi je čistě
zametené místo
pro druhou hvězdu:

Možná vám řekne,
že vás miluje
nad všecko na světě.

Odvraťte hlavu
a pečlivě,
pomalou rukou,
upravte si vlasy.

A možná prohlásí,
že miluje vás víc
než bůžka v chrámu.
(Řekne z l a t ě h o.)

Uhlad'te volný záhyb
šatu
a se smíchem
kářejte jeho bezbožnost.

Kdyby snad na bílém
koni přijel pod okno,
aby se s vámi rozloučil,
protože dává přednost
smrti před zoufalstvím,

dejte mu květinu
a popřejte mu nahlas
mnoho štěstí.

Avšak sedí-li před vámi
mlčky

jako ústřice
před guvernérem
(a tak nemotorně,
že po ubrusu leje čaj),

usmějte se neskonale
něžně.

Jako na někoho,
koho chcete učinit
svým druhem
na celý život.

A to je moudrá rada
princezny Čau.
Byla určena
dívkám
a čtenářům veršů.

[Ze sbírky
Hodina mezi psem a vlkem]

JAK SE DĚLÁ KOKTAILOVÝ VEČÍREK

Stephen Potter

Stephen Potter (nar. 1900) stal se po studiích v Oxfordě učitelem, r. 1926 lektorem angličtiny na londýnské universitě, v r. 1938 vstoupil jako autor scénáře a režisér do služeb BBC. Svou literární dráhu začal psaním kritických esejů a autobiografickým románem. Během války a po ní získal proslulost řadou rozhlasových skečů „Jak“, v nichž si bral na mušku hloupost, nadutost, snobismus a „důležitost“ soudobé anglické „lepší“ společnosti. (Z této série je i naše scénka.)

Dalším Potterovým úspěchem bylo vytvoření „nové školy umění života“ ve čtyřech svazcích, tzv. Lifemanship, rovněž v nejlepší tradici anglického humoru.

Jak to začíná

Charlie Carter Koktailový večírek? Ale kdepak, já jsem proti tomu.

Joanna Carterová Úplně s tebou souhlasím.

Charlie Jenom pár přátel, Joanno, jen tak mezi sebou, ale žádný koktailový večírek. Jenom proboha ne spoustu lidí – vůbec žádné lidi. Už dlouho myslím na to udělat si večírek jen pro nás dva, a samozřejmě tedy Freddieho a Geraldinu a nanejvýš ještě tak jednu osobu. A taky se nebude hrát bridž, budeme si jen vypravovat – konečně nejsme ani hlupáci nebo blázni. Nemám pravdu, Freddie?

Freddie Máš, samozřejmě, že máš. Pořád se mluví o umění konverzace – co je to za konverzaci, když tu stojíš a půl hodiny v rámusu řveš na svého partnera, aby tě vůbec slyšel. Tomu tedy konverzace neříkám.

Charlie Čtyři, pět nebo nanejvýš šest lidí, kteří budou za a) sedět a za b) se bavit. Na to se už může člověk těšit napřed . . .

Další fáze

Joanna Poslyš, co mě napadlo s tím večírkem: je tady ještě někdo, nejen proto, že jsme jí dlužni pozvání, ale i proto, že je vlastně strašně milá . . .

Charlie Dobře, ale jen když nás nebude víc jak čtyřicet.

Joanna S námi dvěma dvačtyřicet.

Třetí fáze

Charlie Tak teď bychom měli šestašedesát dam a čtyřiačtyřicet pánů, to tedy znamená, že ještě potřebujeme nějaké pány.

Joanna Mohli bychom například požádat Dereka, ale neměli bychom pak říci taky Joy?

Charlie Ne, to nemyslím. Ale kdybychom pozvali Sylvii, museli bychom taky požádat kapitána.

Joanna Ovšem, jsou ještě stále spolu. Ale víš co? Kdybychom to udělali ve čtvrtek, nemohl by přijít. Tak to uděláme ve čtvrtek.

Charlie Dobře, tedy ve čtvrtek.

Ctvrtá fáze

Joanna Je ti vůbec jasné, že máme napsaných 178 jmen? Charlie, to je jako hrozný sen.

Charlie Ale všichni přece nebudou spolu najednou ve stejném pokoji.

Freddie A taky neprijdou všichni najednou, budou chodit ve skupinkách, jedna po druhé.

Joanna Bude to ale stejně pěkně početný večírek, ráda bych věděla, jak to dám do kupy.

Charlie Pořád nám chybí někdo slavný, nějaký správný prominent. Už jsem přemýšlel, jestli bychom neměli pozvat E. J. R. Martina.

Joanna Co? Toho skladatele? Vždyť se s ním vůbec neznáme!

Charlie Přece jsi mi vyprávěla, jak sis s ním na jednom večírku výborně rozuměla. Dokonce myslím, že jste se spřátelili.

Joanna Ano, byl ke mně strašně milý, ale jsem přesvědčená, že nemá nejmenší tušení, kdo jsem.

Charlie Tak mu jednoduše zavolej.

Joanna Pořád jenom já.

Charlie Řekni mu, že Oscar Layton přijde taky.

Joanna Co? Velký? Layton?

Charlie Prostě mu zavolej a řekni mu, že Oscaru Laytonovi strašně záleží na tom, aby se s ním seznámil, a že zkrátka považuješ za svou čestnou povinnost umožnit mu to. A potom zavolej Oscaru Laytonovi a řekni mu, že by se s ním Martin rád seznámil. To není špatný nápad dát takhle dohromady slavného skladatele se slavným básníkem!

Večírek

Charlie Co to bylo? Zdálo se mi, že někdo zvoní.

Joanna Kolik už je?

Charlie Asi za deset minut devět.

Joanna Nezdají se ti ty koktaily moc silné?

Charlie Je tady ještě jedna karafa, kterou jsem neokusil. (O c h u t n á v á) Mno, je to prima. Až se bude dolévat, můžeme to kapku zředit. Poslyš, mám takový dojem, že nikdo neprijde. Výborně, sníme to tedy sami.

Joanna Charlie, kolik je? Prosím tě, nech tu mísu na pokoji, nebo tam nic nezbude.

Charlie (j i) Právě devět.

Joanna Snad bys tam už mohl dát nějakou desku.

Charlie Neměl bych raději sedět u klavíru, až přijdou hosti?

Joanna Jenom nedělej hlouposti! Musíš mi slíbit, že se piana vůbec nedotkneš, i kdybys na to dostal nevímjakou chuť. Prostě to nejde!

Charlie Tak víš co?

Joanna Neměl ses dávat takhle stříhat!

Charlie Ty jsi nějak nervózní!

Joanna Vůbec ne, jsem docela klidná. Dokonce přesně vím, co musíme dělat, aby se večírek vydařil. Hlavně nesmíme jako hostitelé pořád jenom poskakovat a něco vykládat. Pokusím se docela poctivě poslouchat každého člověka, s kým se zrovna budu bavit.

Charlie To je správné, a já se vynasnažím představovat lidi jasně a srozumitelně.

Joanna A dbej na to, aby někdo nestál třeba tři hodiny s někým, s kým si nemůže dobře rozumět, a taky se neschovávej někde v koutě...

Charlie (vytahuje z kapsy dopis a trhá obálku) A jéje, tak Oscar Layton nepříjde, a teď nemáme koho dát k panu Martinovi.

Joanna Ale máme přeci Aleca Quandaryho, to taky není neznámá postava. A teď doopravdy někdo zvoní.

(Objevuje se první host, slečna Peltová)

slečna Peltová Ach, promiňte, přišla jsem zřejmě trochu brzy.

Joanna Ale kdepak, vůbec ne.

Charlie Cigaretu, prosím?

slečna Peltová Děkuji, nekouřím. — Čekáte hodně lidí?

Joanna Pozvali jsme jich snad tisíc, ale kolik jich přijde, to se neví.

slečna Peltová Venku trochu mží.

Joanna To je hrozné. — A vy nemáte co kouřit. Cigaretu, prosím?

slečna Peltová Ne, děkuji, nekouřím.

Joanna A k pití taky nic nemáte! Charlie! — Á, nazdar, Freddie!

Charlie Freddie, to je od tebe skutečně hezké, že jsi přišel tak brzo. Pojd', já vás představím. (Velice zřetelně) Freddie Mornington — slečna Peltová. Freddie, to je slečna Peltová.

Freddie (tiše k Charliemu) Proč tak strašně křičíš? (K slečně Peltové) Cigaretu, prosím?

slečna Peltová Ne, děkuji, nekouřím.

(Večírek je v plném proudu. Jistá dáma, Fern Brixtonová, se točí kolem básníka Aleca Quandaryho)

Fern Brixtonová Máte co pít? Tak to je dobře. Vy jste přece ten Alec Quandary, že? Výborně! Ach, to je pro mě úžasný zážitek, skutečně. Když mi Charlie říkal, že tady snad budete, přála jsem si, abych opravdu měla to štěstí se tady s vámi setkat. Píšete skutečně nádherné věci, opravdu báječné, a přitom jste tak plodný. Vaše písně, vaše verše — vždycky se mi při nich roztluče srdce. To bohatství symbolů, cit pro rytmus našich dnů — skutečně báječné. Jste ženatý? To je správné. A vaše manželka ještě žije? To mě těší. A teď mi prozradte své pocity při psaní 'Pohledu na strmý kopec', protože tahle báseň mi velice pomohla v těžkých chvílích. Když jsem četla vaši ódu, všechny moje starosti zmizely jako odváty větrem. Byl to skutečně čerstvý vzduch,

kteřý zavál do mého nitra. Jakým to vládnete energickým perem – jistě se přitom vydáváte z posledního, všechno zřejmě procítujete celou duší – jako já. Taky bývaly doby, kdy jsem trochu psala, tedy nic světoborného, jen takové fragmenty. Ale pomáhalo mi to, opravdu. A na čem pracujete teď?

Alec Quandary Právě teď? Víte, spolupracuji na jednom filmu, spolyká to spoustu času, ale baví mě to.

Fern Brixtonová Filmaři vás úplně vyždímají, mohu-li to tak říci. Nesmíte se jim dát. Šetřte se, pane Quandary, šetřte se nám. Nemůžeme bez vás být.

Alec Quandary Promiňte, prosím – Charlie na mě právě vzrušeně mává, asi mi chce něco naléhavého sdělit. Chvilíčku, prosím, hned jsem zpátky. (Odchází k Charliemu) Poslyš, příteli, musíš mě z toho vytáhnout. Právě jsem se dostal do spárů už druhé obdivovatelky mého díla. Prosím, Charlesi, udělej mi tu laskavost!

Hlas Na momentík, Charlie!

2. hlas Kde vězí ten Charlie?

3. hlas Charlie! Charlie!

Joanna Promiň na vteřinku, Marianno, musím Charliemu něco říct. – Charlie, v jídelně stojí nějaký cizí člověk a žongluje tam s koláči. Určitě přitom ještě rozbije nějaké skleničky a tak.

Charlie Proboha, a co s tím mám dělat zrovna já?

Joanna Vždyť je to přece tvůj byt, a jsou to tvoje sklenice stejně jako moje. Tak k němu jdi a řekni mu, ať toho nechá!

Charlie (odchází) Nemám tušení, jak tohle provedu.

(Fern Brixtonová se skladatelem Martinem)

Fern Brixtonová Pane Martine, dostáváte jistě stovky a tisíce dopisů o vašich skladbách.

Martin Minulý týden jsem skutečně jeden takový dopis dostal – byl od jisté dámy, která zřejmě mou hudbu ráda nemá, alespoň se o ní vyslovila velice nelibě.

Fern Brixtonová Vždycky jsem snila o tom, kdybych tak uměla skládat hudbu jako vy. Vy jste už, pane Martine, začal asi v kolébce, vidíte?

Martin To ne – nejdříve jsem byl několik let učitelem v Kapském Městě.

Fern Brixtonová Ovšem, ovšem, už si vzpomínám, slyšela jsem o tom . . . (Charlie a Joanna)

Joanna Charlie, Brixtonka je tady dneska zase v tom strašlivém sportovním kostýmu a loví v něm naše prominenty. Nejdřív Quandaryho a teď Martina. Musíš ho nějak vysvobodit.

Charlie Ale budu potřebovat aspoň dvacet minut, než se proderu tam na druhý konec místnosti.

Joanna Pokus se poslat několik lidí do hudebního pokoje.

(Fern Brixtonová a Martin)

Fern Brixtonová Už vám asi připadá strašné, když vám lidé pořád říkají, jak mají rádi vaši hudbu.

Martin Ani ne, slyším to docela rád.

Fern Brixtonová To musí být nádherné, být skladatelem!

Jistá vážná dáma (přiblížila se k této dvojici) Pane Martine, mohu vám jako úplně neznámá osoba položit jednu otázku?

Martin Prosím, jen si posлуžte.

vážná dáma Asi vás neustále pronásledují zvědavé ženy.

Martin Ani bych neřekl.

vážná dáma Jste šťastný?

Martin Myslím, že ano.

Joanna (p ř i c h á z í) Pane Martine, mám k vám prosbu, ale jestli nemáte chuť, tak to prosím řekněte. Ale jestli máte aspoň trochu náladu nám něco zahrát, tak by to bylo výborné. Myslím, že není správné, když lidi pozvou umělce a pak od nich vyžadují vystoupení, ale když já bych měla tak hroznou radost, jestliže ovšem...

Martin Ale milerád, udělám-li vám tím radost.

Joanna Ó, ano, prosím, pojdte si všichni poslechnout – pan Martin nám teď něco zahraje.

Martin Nemáte-li nic proti tomu, zahrál bych vám Bachovu Fugu D-dur.

(Potlesk. Ticho. Martin začíná hrát)

1. hlas (š e p t e m) To bych mohla poslouchat věčně.

2. hlas (š e p t e m) To je hrozné, sotva se začne hrát, už tady každý musí šeptat. Já chci poslouchat!

3. hlas (š e p t e m) Já Martina znal, ještě když – jestli se nemýlím, hrál dokonce i v biografiích. Ovládá každý, skutečně každý nástroj. Tenkrát vydělával pět liber týdně, a dnes...

4. hlas (š e p t e m) A co je tohle? Á, horký punč! Výborný nápad!

5. hlas (š e p t e m) Co říkal, že to bude hrát? Bacha, že?

6. hlas (š e p t e m) Ale že má temperament, dovede hrát jako...

muž (š e p t á) Miláčku, drahoušku...

děvče (š e p t á) Ale tady ne, miláčku...

Po večíрку (zůstal už jen Freddie)

Freddie Proč tohle děláš, Joanno – mám na celém těle modřiny. 85 lidí na pětadvaceti čtverečních metrech! Ale stejně to bylo fajn, viď? Tak dobrou noc! Charlie, kde vězíš? Charlie, neutíkej přede mnou, už je konečně všechno za námi. Proboha se někam konečně posad'. (Joanna se směje) Opravdu ti nemohu s něčím pomoci?

Joanna Skutečně ne, Freddie, ale je to od tebe milé. – Charlie!!

Charlie (z d á l k y) Já odtud nevyjdu, dokud nebude poslední host pryč.

Freddie Tak dobře, dobře, já už jdu. Dobrou noc! (Zabouchnutí dveří)

Charlie S čím ti mám pomoci, Joanno?

Joanna Jenom uklidit sklenice.

Charlie Tak dobře, hned to bude. – Řekni mi, prosím tě, jestli jsem neprovedl nějakou hloupost nebo neřekl něco hrozného?

Joanna Ne, všechno bylo v nejlepším pořádku, a řekni, že to bylo docela hezké?

Charlie Hlavně, že jsem nehrál na klavír. Ale teď si pustíme trochu hudby, na oslavu toho, že máme večírek za sebou, viď?

Joanna Ale nejdřív ty skleničky, Charlie!

Přel. Jiří Janovský

OTTO BEZLOJA

MATADORS

FOTO DAGMAR HAVRÁNKOVÁ

LÉKAŘSKÝ NÁLEZ: SRDEČNÍ MRTVICE

Jefferson Farjeon

James vstoupil do zašpiněné a zakouřené restaurace. Prošel jídelnou až do zadní místnosti, kde byly jen dva stoly. U jednoho seděl mladík, který se zřejmým zanícením četl otřepanou knihu. Druhý stůl byl prázdný. James si chtěl sednout právě tam, ale najednou se zadíval k mladíkovi, chvilinku zaváhal a pak se posadil k jeho stolu.

Zdálo se, že ho mladík vůbec nepozoroval. James si objednal čaj, za chvíli servírka přinesla plnou konvici a postavila ji hřmotně na stůl. Mladík se ani nepohnul. James se pousmál.

„Ten čaj vám vystydne,“ řekl.

„Co – co prosím?“ vyjekl polekaně mladík. „Ano, ovšem, to je moje?“ A usrl trochu vlažné tekutiny.

„Je to fajn?“ řekl James.

„Jak? Co prosím? Ale ano, vám snad nechutná?“

„Já myslím tu knihu,“ zasmál se James.

„A tak, knihu . . .“ Mladík zamrkal a zlehka se usmál. „To se ví. Je prima. Mám úplně husí kůži – je tam už třetí mrtvola.“

„Cože, jen tři mrtvoly? No ovšem, tohle je z doby, kdy teprve začínal.“

Mladík se zašklebil: „Chcete říct, že napsal ještě strašidelnější knihy?“

„Kdyby mohl, tak by určitě napsal,“ odpověděl James, „ale už nemůže. Je totiž dvacet let po smrti.“

„Opravdu?“

„Bydlel jsem v sousedním bytě. Celý týden předtím, než zemřel. Proto jsem vás taky oslovil. Zajímá mě totiž, jak na jeho knihy lidi reagují.“

„Hmm . . . A jak umřel?“

„Proč se ptáte zrovna na tohle?“

Na to mladík nedokázal ani při nejlepší vůli odpovědět. Dal se do řeči vlastně jen z pouhé zdvořilosti, ale nejraději by toho už nechal.

„Však já vím, jak to myslíte,“ pokračoval James, „jestli ho třeba nenašli utopeného v sudu piva nebo pověšeného za nohu na okapové rouře. Nene, nic takového, příteli. Chcete opravdu vědět, jak to bylo?“

Mladík přikývl.

„Zabil jsem ho,“ řekl James.

„Žertujete,“ zesinal mladík.

„Vůbec ne,“ odpověděl rozhodně James, „já autora téhle knihy, kterou právě čtete, zabil, a protože okolnosti, za jakých se to stalo, byly tak podobné těm, které si sám vymýšlel pro své románové hrdiny, přejdeme raději od básnění k pravdě. Já sám žádné detektivky nečtu,“ ubezpečil James, „nemám na to nervy, a jak tak na vás koukám, taky byste udělal líp, kdybyste je přestál číst. To jen tak mimochodem. Ale jeho,“ ukázal na knihu, kterou mladík pořád držel v ruce, „jeho detektivky jsem četl všechny. Tedy až po jeho smrti. Trochu jako pokání. Napsal jich jen půl tuctu, a svůj poslední román ani nedokončil, ale stejně pak vyšel – bez poslední stránky – a dosáhl nejvyššího nákladu.“

Pracoval právě na té poslední knize, když jsem se nastěhoval do sousedního bytu. Byla to náhoda, jedna z těch skoro ironických náhod, jaké se v životě tak často stávají, že jeho dveře měly číslo 13 a moje 13A. Bydleli jsme v posledním patře a tam byly jenom tyhle dva byty, a protože výtah jezdil jen do předposledního patra, museli jsme zbytek šlapat po kamenných schodech. Tenhle zvuk jeho kroků patří k tomu nejhoršímu v celém mém životě.“

James zmlkl, zdálo se, jako by naslouchal oněm krokům z doby před dvaceti lety. I mladíkovi připadalo, že je co chvíli může zaslechnout.

„Ale kroky nebyly to hlavní, proč jsem tak litoval, že mám za souseda spisovatele. To vůbec ne. Na pokraj zoufalství mě přiváděl jeho psací stroj. Ťuk, ťuk, ťuk, od rána do večera. Po celý boží den. A zdi byly hrozně tenké. Nebylo vůbec možné ukrýt se před tím jeho psacím strojem. Kromě toho měl ten člověk tu nepříjemnou vlastnost, že si pořád odkašlával, jako by chtěl s někým začít mluvit. Ale mimo jeho vymyšlených románových hrdinů tam u něho v pokoji při práci nikdo nebyl.“

Začínal jsem si představovat, jak v té pauze po odchrchlání ho obklopí postavy z jeho knih, a vy mi jistě dáte za pravdu,“ dodal James vzrušeně, „že je to sotva ta nejmilejší společnost, jakou si člověk může představit v mlhavém londýnském ránu.“

„V mlhavém?“

„Ano. Ještě jsem se o tom nezmínil?“ odpověděl James. „Počasí v onom týdnu bylo skoro takové jako teď. Mlha oslabuje nervy a posilňuje fantazii, nemyslíte? Nevím, jestli má mlha něco společného s tím, co potom přišlo. Ale určitě to je mlha, která mi právě teď připomíná toho člověka, a když jsem vás tady tak spatřil ponořeného do jednoho jeho strašidelného příběhu, připadalo mi, jako by mě sem zavedl sám jeho duch, abych tady učinil doznání. Ano, vidím ho před sebou jako dnes, prostřední postava, asi jako vy, na hlavě řídké vlasy, oči, které téměř žhnuly a které se teď se zadostiučiněním dívají, že mne osud svedl dohromady s vámi.“

Ano, ty kamenné schody, a zvuk jeho kroků po nich – o tom vám ještě

musím něco říct. Jak už jsem se zmínil, pracoval celé dny a noci, a v tom posledním týdnu byl téměř hotov. Později jsem se dozvěděl, že svému nakladateli slíbil dokončit knihu do konce týdne. To samozřejmě neznamená, že by si vůbec neudělal přestávku, to ne. Za dva dny po nastěhování jsem nastydl a ulehl – toužebně jsem přitom čekal na krátké chvíle klidu.

V deset hodin totiž na půl hodiny odcházel, v jednu hodinu pak na hodinu a v půl sedmé na tři čtvrti hodiny. Zaznamenal jsem si tu dobu do svého zápisníku a jeho pravidelnost byla přímo ohromující, příšerná.

A potom, milý příteli, začalo nejhroznější období mého života. Věděl jsem, že až se vrátí, dá se znovu do psaní – čtvrtí, kdy vůbec v tom týdnu spal. A zatímco moje trýzněné nervy téměř plakaly radostí nad několika chvilkami vytouženého klidu, očekával jsem na druhé straně v mučivém napětí jeho kroky při návratu a vrznutí jeho dveří, což pro mě bylo znamením, že bude následovat několikahodinové mučení.

Nevím, co mohl venku dělat, když vycházel tak pozdě, jenom si vzpomínám, jak mi ze všech pórů prýštil studený pot, kdykoliv jsem zaslechl blížící se kroky. A potom, když došly nahoru a dveře vydaly svůj vrzavý zvuk, začalo opět to nenáviděné ťuk, ťuk, ťuk . . .

James ustal a přejel si rukou čelo. Když pokračoval, zněl už jeho hlas trochu klidněji. Mladík na něho civěl s široce rozevřenýma očima a ani nepozoroval, že se rukama křečovitě drží nohy u stolu.

„Já vám toho člověka popsals,“ pokračoval James, „ale živého jsem ho vlastně spatřil jen na několik vteřin. Nevstoupil jsem ovšem do jeho pokoje s úmyslem, že ho zabiju. Taky nevěřím, že bych měl vůbec nějak násilnickou povahu, ani v rozčilení bych snad nedokázal člověka jen tak zabít. V oné noci – nebo spíš už k ránu, matně si uvědomuji, že jsem z kostelní věže zaslechl, jak hodiny odbíjejí třetí – jsem vstal a vydal se k němu, abych mu konečně řekl své mínění o tom jeho denním a nočním ťukání, abych ze sebe vychrlil zkrátka všechno to, co mě štválo a žralo.

Když se vrátil, nebylo slyšet obvyklé vrznutí. Ale psací stroj začal opět ťukat. Nedovřel zřejmě za sebou dveře. Ani se už nepamatuju, jak jsem se ze svého pokoje dostal do jeho. Moje vzpomínky sahají jen k okamžiku, kdy jsem k němu vstoupil a spatřil ho sedět u psacího stroje.

Zůstal jsem jako zkamenělý. Nikdy v životě jsem neviděl něco tak odpudivého. Byl bez kabátu, v košili s vyhrnutými rukávy, obličej měl křídově bílý a oči strnulé. Když jsem beze slova vstoupil, náhle znehybněl jako socha, s jednou rukou na klávesnici psacího stroje, druhou ve vzduchu těsně před úhodem.

V tom okamžiku se otočil, spatřil mě, ztuhl – a svalil se na zem. Už se ani nepohnul. Lékařský nález byl: srdeční mrtvice.”

James dopil čaj a zvedl se. Naklonil se přes stůl k mladíkovi a položil mu ruku na rameno: „A přece jsem ho zabil, rozumíte? Protože poslední slova románu, který nedopsal a který po jeho smrti vyšel už ve dvaceti vydáních zněla: „Ťap, ťap . . . Bože! Už přichází!! Už slyším jeho kroky!!! Už stojí před mými dveřmi . . . teď vstupuje –“

Mladík tu detektivku už nedočetl. Dopotácel se do knihovny a vyměnil ji za zamilovaný román.

Přeložil -ij-

MICHAL PROKOP

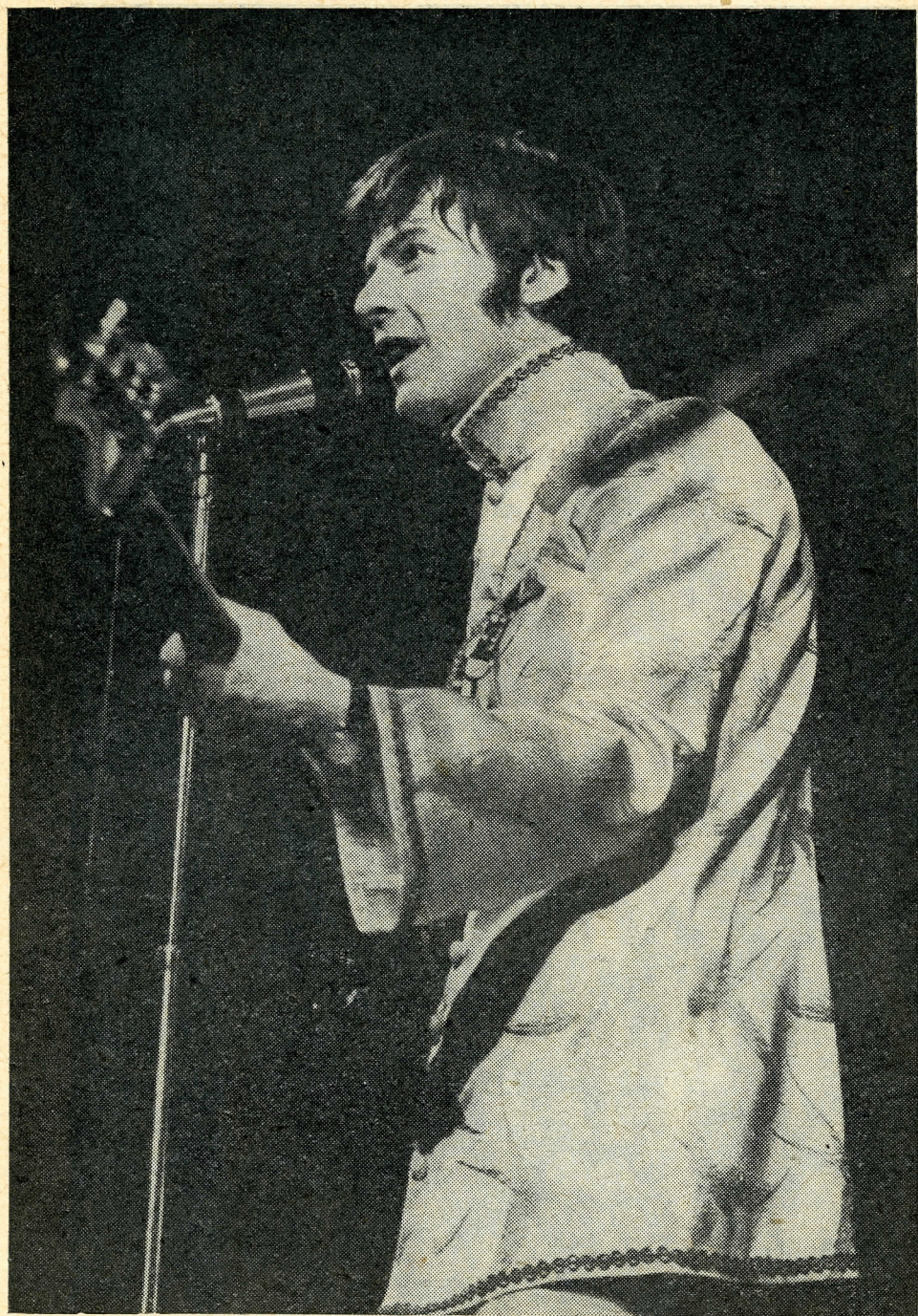
FRAMUS FIVE

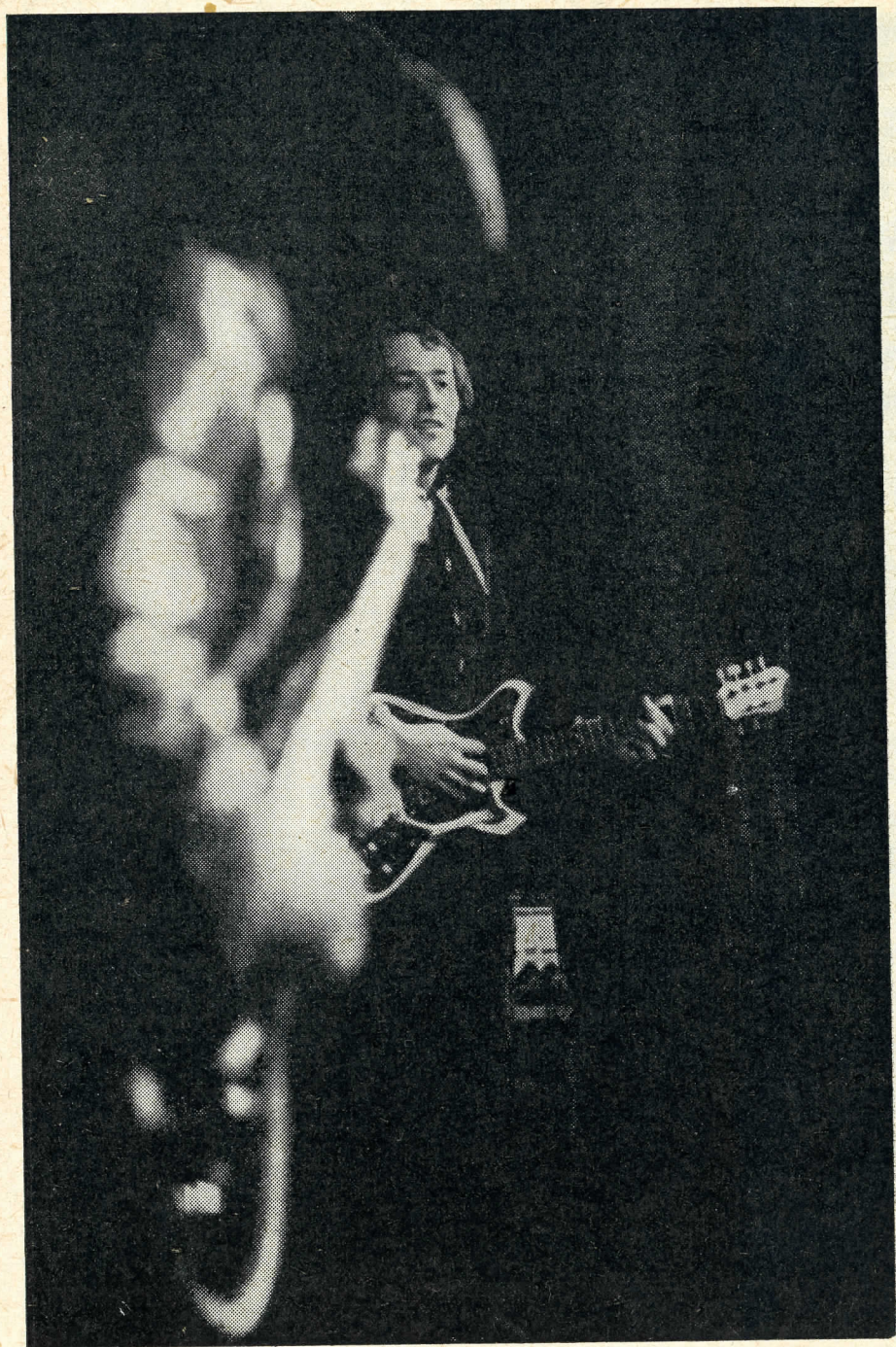
FOTO DAGMAR HAVRÁNKOVÁ

OLYMPIC

ZÁPADONĚMECKÁ DÍVKÁ, S KTEROU SI DOPISUJI, PATŘÍ K PŘEDNÍM TAMĚJŠÍM BEAT-GIRLS. JE VELKOU PŘÍTELKYNÍ NEJPOPULÁRNĚJŠÍ NĚMECKÉ SKUPINY LORDS A NEVYNECHÁ ŽÁDNÝ PROGRAM V HAMBURKU, CENTRU BEATOVÉ HUDBY. TÍM ZAJÍMAVĚJŠÍ JE DOPIS, V NĚMŽ SE VYZNÁVÁ Z VELIKÉHO ZÁŽITKU, JAKÝM NA NI ZAPŮSOBIL TELEVIZNÍ FILM S ČESKOU BEATOVOU SKUPINOU OLYMPIC.

Tento film – stejně jako jiné pořady s touto skupinou – jsme na našich televizních obrazovkách (zřejmě pro delší vlasy jejích členů) neviděli. Natočila jej západoněmecká televize, která jej – a právě tak televize rakouská – vysílala ve velice výhodném čase. Jeho námětem je putování Olympiku ještě se zpěvákem Miky Volkem po nejkrásnějších místech Prahy na starém nákladním autě, které slouží jako pódium pro úspěšné hity skupiny.

Olympic je starý jak samo beatové dění u nás. To však platí jen o názvu skupiny, pokřtěné podle jejího hlavního stánku ve Spálené ulici. Prvá kapitola historie skupiny – vznik v roce 1963, twistová vlna, účinkování v Semaforu ve hře Ondráš podotýká, extáze a zákazy – skončila v dubnu 1965, kdy rytmického kytaristu Jiřího Laurenta nahradil Ladislav Klein a kdy již skupinu opustili Přenosilová, Bobek, Volek a konečně i altsaxofonista Růžek. Současné obsazení skupiny se dotvořilo v lednu 1966 comebackem bubeníka Jana Antonína (alias „Sorryho“) Pacáka. Důležitější než personální změny však byla změna zaměření a stylu skupiny a s ní související přechod k vlastní tvorbě, opatřené českými texty. Proto se také dnešní Olympic k období 1963 až 1965 nehlásí a já je připomínám jen pro oživení tradice, která dala vzniknout slavnému jménu skupiny.

„Novodobý“ Olympic se začal vehementně prosazovat právě díky svým písničkám, které skládá Petr Janda a texty opatřuje Pavel Chrastina. Jejich první hit se jmenoval Dej mi víc své lásky, třikrát vyhrál domácí Houpačku, byl bestsellerem na gramofonové desce a v anketě o Zlatého slavíka 1965 se umístil pátý. Tehdejší styl skupiny stál někde na rozhraní mezi beatlesovským Mersey-Soundem (pro nějž měla skupina předpoklady, neboť všichni její členové zpívají) a drsnějším projevem Kinks, kteří nejčastěji zásobovali Olympic zahraničním repertoárem a jejichž hit You Really Got Me tvořil po dlouhou dobu vyvrcholení koncertů ve Spálené ulici.

Jakýmsi bilancováním uplynulého roku se stala anketa „Beatové osobnosti roku“, kterou každoročně pořádá Divadelní klub Olympic. V ideální skupině roku, která takto vznikla, reprezentovali Olympic Petr Janda (zpěv, sólová kytara), Pavel Chrastina (basová kytara), František Čech (bicí) a Miroslav Berka (klavír). Zpěvák, kytarista, skladatel a teď i beatový „funkcionář“ Petr Janda byl vyhodnocen jako beatová osobnost (Beatman 1965) stejně jako o rok či o dvě léta později. Skupina Olympic také vyhrála anketu časopisu Melodie, v níž píseň Dej mi víc své lásky skončila čtvrtá. A konečně je ještě třeba k aktivům roku 1965 přičíst úspěch písní Trezor a Hvězda na vrbě, k nimž Olympic zajistil doprovod.

Hlavní změnou v anketě Beatová osobnost o rok později bylo vítězství Ladislava Kleina jako rytmického kytaristy a Miroslava Berky v kategorii „ostatní nástroje“ (za hru na foukací harmoniku – loňští šampioni si své postavení udrželi, jen Františka Čecha, který už ovšem v té době nebyl členem skupiny, vystřídal na trůnu staronový bubeník Olympicu Jan „Sorry“ Pacák. Podle hlasů beatových příznivců znamenala tedy pro ně skupina Olympic absoluteurium. Pokud jde o písně, líbila se nejvíce posluchačům Houpačky balada Snad jsem to zavinil já, zatímco na koncertech už vládl Psychiatrický prášek a Želva. Vzpomínám si, že Želvu jsem hrál již v létě 1966 v rozhlasovém pořadu, pravý čas této písně však přišel o rok později, kdy ovládla Houpačku a postoupila na třetí místo v Top Ten Supraphonu. Ostatně všechny významné

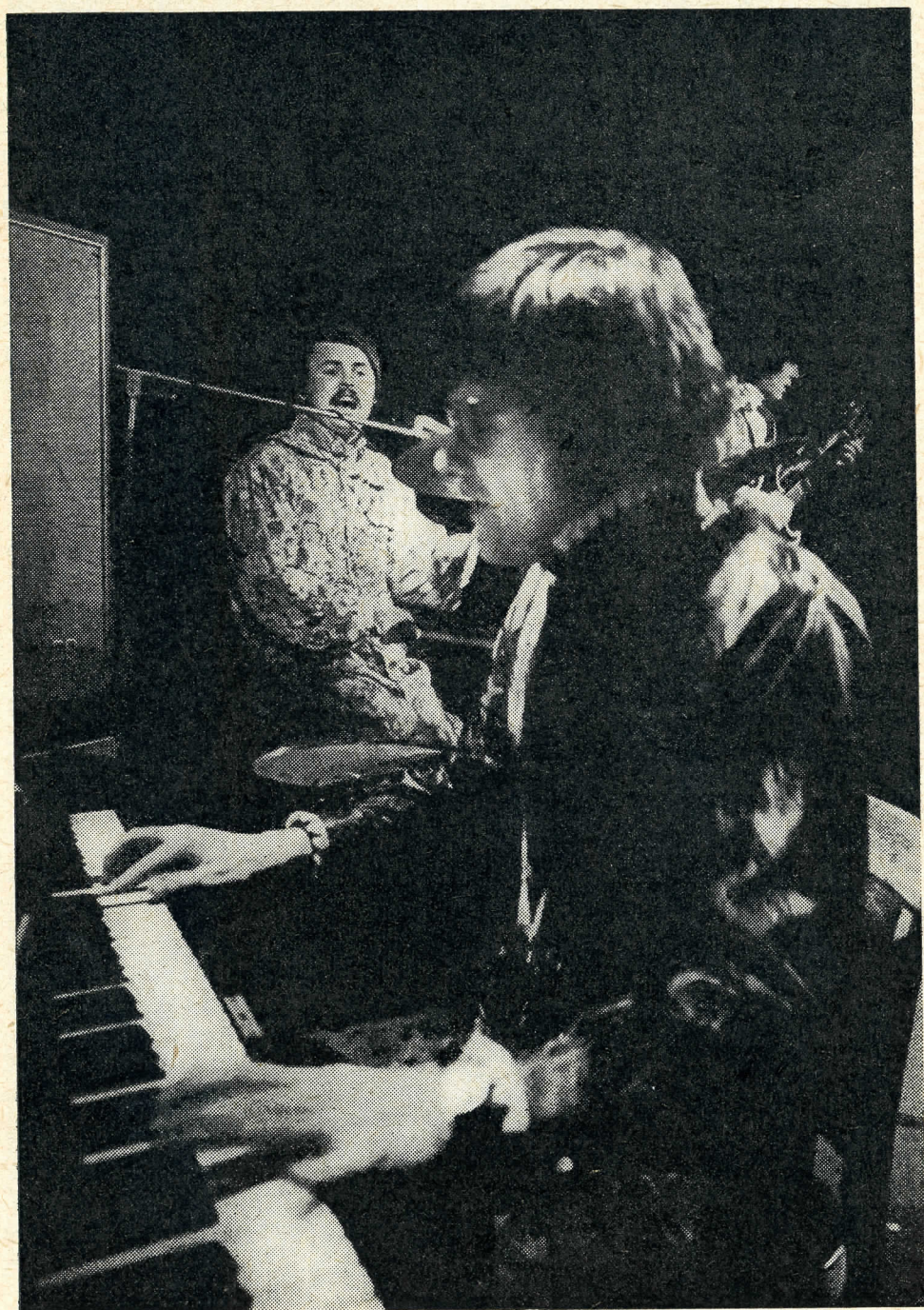
písně z prvního tvůrčího období Olympiku (s výjimkou hitu Dej mi víc své lásky) obsahuje první dlouhohrající deska skupiny Želva, která je v současné době bestsellerem na gramofonovém trhu a na níž jen píseň Jen bůh ví patří do novější produkce loňského roku. Proto také na sebe další LP Olympicu nedá čekat a pod titulem Pták Rosomák vyjde v lednu příštího roku.

Věnujeme-li nadále důvěru anketě o Beatmana roku, vidíme, že Olympiku vyrostla v pražských klubech, ale i v Bratislavě a v Brně zdatná konkurence, která mu odebrala vavříny v podobě vyhlášení (jak diváky, tak i odbornou porotou) Radima Hladíka (Matadors), Karla Kahovce (Flamengo), Otto J. A. Bezloji (Matadors), Viktora Sodomy (Matadors) nejlepšími sólisty roku, zatímco pozice J. A. Pacáka a Miroslava Berky zůstaly neotřeseny. Ale i tyto – ostatně velice labilní – přesuny neznamenají degradaci této přední skupiny, ale jsou spíše stimulem, který podstatně zkvalitní její projev. Některé nahrávky z připravované LP Pták Rosomák, které jsem měl možnost slyšet, jsou toho důkazem.

K dovršení bilance tříleté činnosti chybí ještě dodat, že Olympic vyhrál loňský podzimní Beat-Cup (letos se pro Pacákovo onemocnění nezúčastnil), na I. beatovém festivalu v Praze postoupil suverénně do závěrečného gala, na letošním bratislavském festivalu patřila jeho soutěžní píseň Krásná neznámá k nejúspěšnějším a jeho mimosoutěžní vystoupení se stalo triumfem, že jeho koncerty jsou tradičně „nabity“ (vloni se nejvíce líbily písně Pohřeb své vlastní duše a Svatojánský happening, letos Krásná neznámá a Pták Rosomák) a konečně že v době vzniku tohoto článku odjždí skupina na své dosud nejvýznamnější zahraniční angažmá – do Francie.

Je však už třeba říci něco o samotných členech skupiny: PETR JANDA se zatím jako jediný stal šťastným manželem (tak slavnou svatbu Praha dlouho neviděla) a otcem. Narodil se 2. 5. 1942, nejprve se učil na housle, pak předsedal na kytaru. Je maturantem stejně jako všichni ostatní členové skupiny. Také další životopisné údaje má společné se svými kolegy – práci a angažmá v řadě rockových skupin, které tehdy v Praze vznikaly a zanikaly soustředováním kolem našich prvních beatových hvězd – Kaplana, Volka, Sedláčka, Bobka, Jiřího Brabce. Velkým vzorem a inspirací se pro Petra Jandu stali a dodnes jsou Beatles, symbol tvůrčího hledačství v pop music. Z našich zpěváků mu nejvíce imponuje Karel Černoch, nejoblíbenějším spisovatelem je Remarque. Na bratislavském festivalu zasedl Petr Janda po svém vystoupení ke kytarovému partu v orchestru Karla Krautgartnera, s kterým také občas nahrává. Další jeho činnost je spjata s členstvím v Pop Federaci a dalších institucích, které se dotýkají osudů beatové hudby. V budoucnu se také bude podílet na produkci gramofonových nahrávek s různými mladými interprety.

PAVEL CHRASTINA obsluhuje v Olympicu basovou kytaru, zpívá a píše texty. Kromě toho studuje na FAMU, jeho snem je stát se filmovým režisérem – vodou na jeho mlýn je také současná světová tendence sblížování beatové hudby s vizuálními prvky (světly, filmy). Narodil se 25. 4. 1940. Byl jedním z prvních interpretů rockové hudby u nás – účinkoval už v legendární skupině Samuel's Band, ve které začínal i Kaplan. Pak přišel Big Beat Quintet, skupina Pavla Sedláčka, Karkulka a konečně Olympic. Jeho koníčky jsou literatura a historie („Řekové a trochu víc Římané“). Nemá rád hlupáky a abstinenty a delší dobu nerad hraje v Praze (obecenstvo je zřejmě důvodem, proč mimo

Prahu hraje Olympic tak dobře). Pokud jde o hudbu, vzpomíná Pavel Chras-tina na rock'n' roll a soul ve stylu Reddinga a Dorseyho. Z našich interpretů na něho zapůsobili nejvíce George and Beatovens a Karel Černoch. Z písní, které vznikly ve spolupráci s Petrem Jandou, se mu líbí hlavně Z bílé černou a Pták Rosomák. Osobitě komentuje fakt, že píseň Pták Rosomák se nedopo-ručuje k hraní v rozhlase s odůvodněním, že rosomák není pták: „Příští text napíší o kamenožroutu zeleném, kterého mám doma na zahrádce v třímetro-vé díře skrz celou zemi“. Vyjma tuto fantasmagorii jsou však jeho texty snad z padesáti procent autobiografické.

MIROSLAV BERKA je nejlepším rock'n' rollovým pianistou na území ČSSR. Zářivý vzor Jerry Lee Lewise a praxe v legendárních prvních pražských beato-vých skupinách se zasloužily o jeho skvělé zvládnutí ryzího rock'n'rollového stylu, které znovu demonstroval např. na beatovém festivalu v Praze v „old stars“ skupině Mikyho Volka. Narodil se 22. 10. 1944. Vedle piana ovládá foukací harmoniku, varhany, celestu a jiné nástroje. Hlavním koníčkem je čet-ba (hlavně Remarque), nejoblíbenější skladbou What'd I Say, favorizovaným zpěvákem Elvis Presley. Velikým dojmem – podobně jako na jiné členy sku-piny – na něho zapůsobilo vystoupení vynikající anglické zpěvačky Julie Dris-coll a varhaníka Briana Augera na letošním bratislavském festivalu.

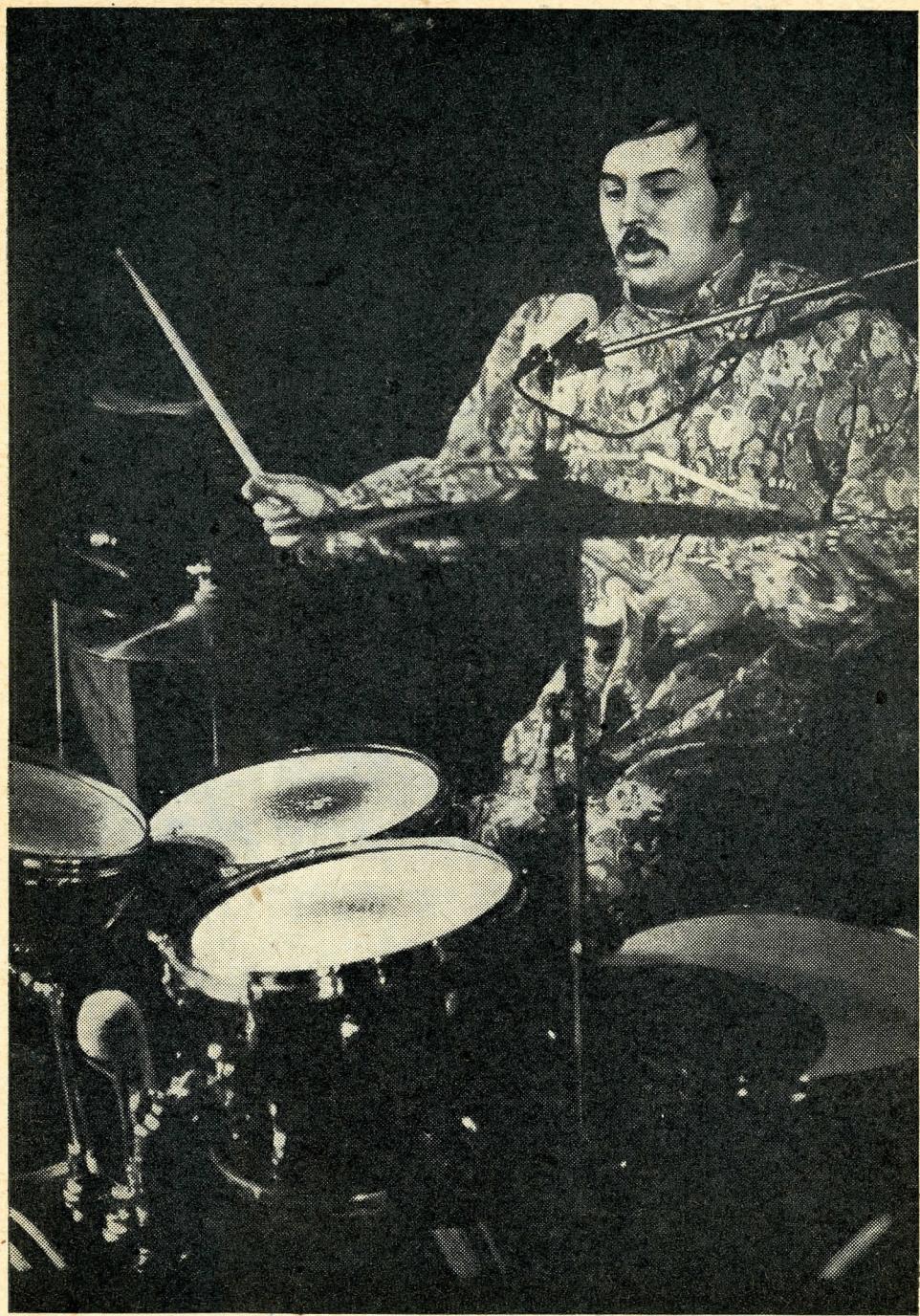
JAN „SORRY“ PACÁK se pomalu stává hlavní hvězdou na koncertech Olympicu. Je nejen suverénní ve hře na bicí, zobcovou flétnu a foukací har-moniku, ale i skvělý showman a zpěvák, inspirovaný americkou vlnou „freak-out music“. Těžko říci, zda je jeho hlavní profesí hudba nebo malířství – těm, kdo neměli možnost seznámit se s jeho výtvarnými díly, připomínám ales-poň plakáty na loňský i letošní beatový festival, které v jeho ateliéru vznikly. Narodil se 26. 4. 1941, oblíbenými zpěváky jsou Eric Burdon, Donovan, Clara Ward a interpreti gospel songů, nejčtenějším spisovatelem Robinson Jeffers. Svými osobitými a volnomyslnými názory se řadí do kategorie tuláků, minstrel-ů, zpěváků protest songů, hippies.

LADISLAV KLEIN se narodil 26. 11. 1944, po maturitě a dvou letech archi-tektury se stal členem skupiny Crossfire, Karkulka a nakonec Olympic. Má rád všechny druhy dobré hudby, hlavně však Jimiho Hendrixu (kterého vlastně pro pražské beatové hudebníky „objevil“ – vrátil se z Londýna plný nadšení nad Hendrixovým vystoupením ještě dříve, než se píseň Hey Joe objevila v Hit-Parade), Julii Driscoll a z našich hudebníků Ladislava Peštu. Jeho kó-níčky jsou čtení a hudba – ze skladeb, které sám napsal, jsou nejznámější Vzpomínka plíživá a Telefon 39142. Jeho nejoblíbenějším spisovatelem je Dostojevskij. Nemá rád ty, kteří překážejí a ztrpčují život všem lidem. Je opti-mista, samotář.

Jednu dobu se vedly spory o „nestylovost“ Olympicu. Pak – za přispění nového repertoáru skupiny – se prokázalo, že Olympic není nestylový, že však jeho styl nelze dosti přesně přirovnat k některému stylu skupin zahranič-ních (jen velice vzdáleně lze tvorbu Olympicu přirovnat k „písničkářství“ Kinks nebo Lovin' Spoonful). Olympic má prostě svůj osobitý styl, dokonce i svým způsobem lidový a český – a to je přece ta nejlepší vizitka pro interpre-ty pop music.

JAROMÍR TŮMA

FOTOGRAFIE SKUPINY OLYMPIC PAVEL JASANSKÝ

BÁJEČNÉ MÍSTO

HUDBA: PAVEL JANDA / TEXT: PETR CHRASTINA

FOTO PAVEL JASANSKÝ

Slowly

A G A G A

1. Ne, ne-můžeš znát bá-ječ- né místo jak já, mam ti o něm
 2. Sní o tom jak dá má-mě dá - rek, co tě- ší, ví, že zbyteč-
 3. Ne, ne-můžeš znát bá-ječ- né místo jak já, mám ti o něm

G A D E

lhát před spa- ním, - víš, bu-de to báj o ze-mi,
 ná smrt ne - ní, - víš, to je ta báj o ze-mi,
 lhát před spa- ním, - víš, bu-de to báj u ze-mi.

A G A G A G A

1.-3. kde se nikdo ne-há - dá, kde jeden kytku dá - vá, kde jinej kytkou má-vá a sní.

KRÁSNÁ NEZNÁMÁ

HUDBA: PETR JANDA
TEXT: PAVEL CHRASTINA
© EDITIO SUPRAPHON,
PRAHA-BRATISLAVA 1968

With a beat

1. Chci si hrát a ne-stačí mi má-lo ta hra má rub a líc.
2. Pošeptám ti, c co by se hrá-lo, u-sly-ším jen tvůj smích.

Chcís nad víc než o čem se ti zdá - lo, krásná nezná - má? -
Ten tu sná-mi zůstane nastá - lo, krásná nezná - má á .

á á á. Když se ti dí-vám do o - čí, -

všechno se ve mně o - to- čí. - Mu-sím se to-mu za-čít

smá - át. To jsem zvědav, jak mi dneska budeš lhát. -

Je tu zas slunce, co se smálo. Jeden z nás všechno smí a ten ví,

zda to za to stá-lo, krásná nezná- má. D.S. al Coda

CODA

Lhát, lhát, lhát.

SKUPINA 68 POD PLACHTOU

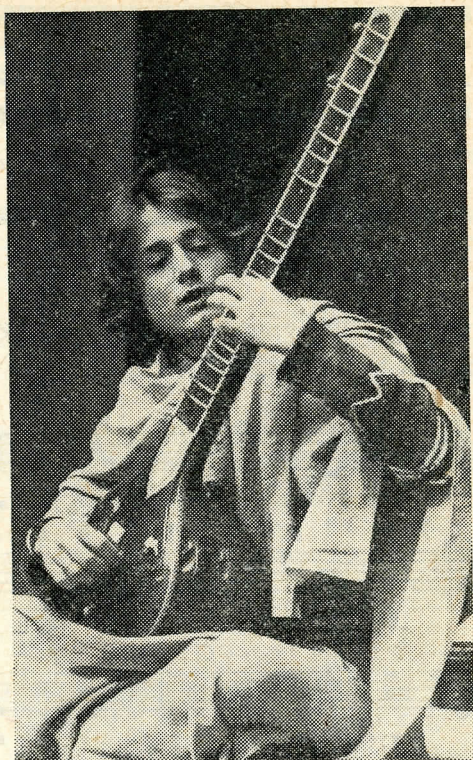
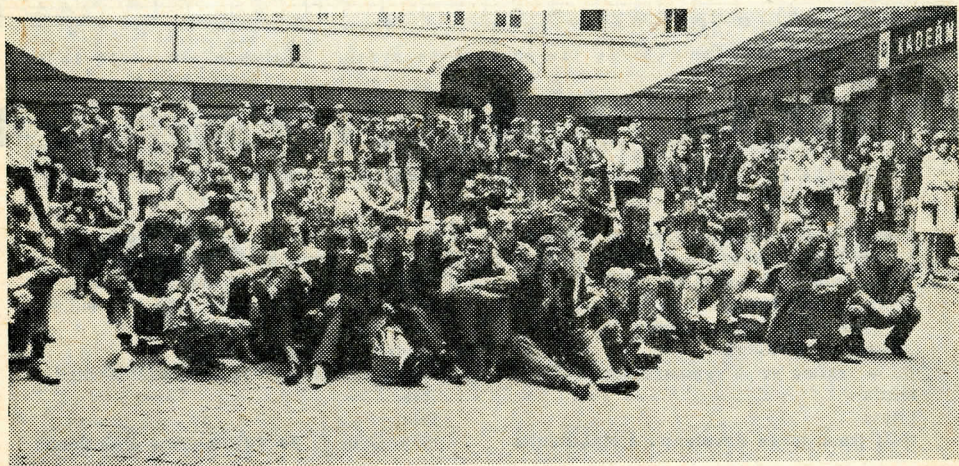

FOTO VILÉM SOCHŮREK

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

OSTRAVA

DOVOLENÁ S MAHULENOU

HUDBA: JIŘÍ ZMOŽEK / TEXT: LUDĚK NEKUDA

ZPÍVÁ LUDĚK NEKUDA

Na za-čát-ku června jeli jsme s Ma-hu-le-nou předpo-top-ní
ae-rovkou na do-vo-le-nou. V jedný ru-ce volant, druhou
vy-str-če-nou, ří-dil jsem svou ká-ru, nedáv-no za-kou-pe-nou.
U-je-li jsme ki-lo-me-tr, Ma-hu-le-na vy-dě-še-ná
řekla: Vraťme se, já za-po-mně-la svetr. lala la la lala la la
lala la la la la la, těšil jsem se na dovo-le-nou s Ma-hu-le-nou.

2. Prostřednictvím svého strýce ze Zvolenu koupil jsem tu aerovku za směšnou cenu
Teď jedem v tom autě já a Mahulena
svetr už je v kufru tož je spokojená
Už jsme byli z města venku
Mahulena vyděšená
řekla vraťme se já zapomněla rtěnku
lala la
lala la
těšil jsem se na dovolenou s Mahulenou

3. Po páté se řítím stovkou k dovoleně
v letním parnu horko bylo Mahuleně
oblékla si plavky na své vábné tělo
což prý překvapení pro mne být mělo
Když jsme byli u přehrady
hledím na ni překvapeně
říkám vraťme se dyť zapomnělas vnady
lala la
lala la
těšil jsem se na dovolenou s Mahulenou

DOCELA OBYČEJNÁ PÍSEŇ

HUDBA: KAREL ČERNOCH / TEXT: PAVEL ŽÁK

ZPÍVÁ K. ČERNOCH © EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

With a beat

Ami Ami Dmi G7

1. Já přišel zpívat, nevo-lám - píseň co má
2. Má pamět tam až nesa-há kde stál ten dům,

C E4zm Ami Dmi

po-vě-dět vám, pří-běh, co prožil jeden pán,
kam ve-šel sní, proč se ta dívka nezdrá-há,

G7 C E7 A C#mi

když spře-krásnou dívkou byl sam. Řek': 1. Dám ti, dám ti, dám ti, dám ti
snad vě-ří snům, snad ještě sní. 3. Dám ti, dám ti, dám ti, dám ti

D E4zm A C#mi D

všechno, co můžeš chtít 1.2. a dou-fám, doufám, doufám, dou-fám, že na to bu-du
3. a rá-no, rá-no, rá-no, rá-no tak už zas mů-žeš

E4zm E7 A Emi A Emi

mít. Cí-tím, že moje jsi ty a nic to nezmě-ní, ani dva byty a dra-hý ka-me-ní,
mít. Re-ky jen moje jsi ty a nic to nezmě-ní, ani dva byty a dra-hý ka-me-ní,
jít. Cí-tím, že moje ci-ty se br-zy pozmě-ní, nemám dva byty a v tom to pra-me-ní,

A Emi A A C#7

1.2. máš mu-je ci-ty a mně své trá-pe-ní dáš. dá - š.
3. bího-vá, di ty, jen žád-ný trá-pe-ní

F#mi F#5+ A H7

1. Je ko-nec svě-ta, zmizel celý a v zá-mku je klíč, v dál-ce sví-tá,
2. A pak se dve-ře o-te-vřely a všechno je pryč

D E A F#mi D E D E7

okno ví-tá den o-či plá-čl, sl-zy smá-čí klíč.

A E7 A F#mi C#mi F4zm A Emi

Řek': Čao, tak čao, tak čao, tak čao, zbylo jen motto a dívka zra-ze-ná,

A Emi A Emi A

zra-ze-ná proto, že hez-ký ko-le-na, zrazená pro-to, že hezký ko-le-na má. -

TO SE NIKDO NEDOVÍ

HUDBA: ZDENĚK MARAT / TEXT: ZDENĚK BOROVEC

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Moderato
♩ = 120

E

Ona: Kam jsi včera šel tak sám? On: Ty můj kvítku medo-vý, to se nikdo ne-do- ví,
Kde jsi včera byl a ským? Ty můj kvítku medo-vý, to se nikdo ne-do- ví,
Kde jsi včera spal se ptám? Ty můj kvítku medo-vý, to se nikdo ne-do- ví,

A7 D A7 D

Ona: za kým jsi to šel a kam? On: Možná měsíc jen to ví, a-le ten nic ne-po-ví.
kdo své kroky při-dal k tvým? Ptej se hvězdy nad hlavou, já mám pamět dě-ra-vou.
komu šeptals rád tě mám? To ví jen noc do-zně-lá a ta klípky ne-dě-lá.

D7 G F#7/4 F#7

Ona: Ským jsi schůzku měl, se ptám? On: To by nikdo ne-u- hád, na to mů-žu hlavu dát. Jen
Ským se líbal pod tr-ním? Ty má láska ve-li-ká, to se pře-ce ne-ří-ká. Jen
A proč se dnes čer-ve- nám? Oba: To by nikdo ne-u- hád, na to mů-žu hlavu dát. Jen

Hm G 1. D E9 A7 D

já, já znám za kým jsem to šel a kam.
já, já
já, já

2. D D7 G A7 D D7 G6

Vím, kde jsem včera byl a ským, Už se dál přestaň
jsi

A A9 D E E A

ptát, přizná- vám tisíc- krát, byl jsem stou, co mám rád. Oba: A

F#m17 H9# Emi G A9b CODA D E9 A7

u splavu v dáli písničku hrá-li. al- znám, včera přišla láska

D Eb A7 D

k nám. - Hm hm - hm hm

Eb A7 D

hm - hm hm.

HOU, HOU

HUDBA: BOHUSLAV ONDRÁČEK

TEXT: ZDENĚK RYTIŘ

ZPÍVÁ WALDEMAR MATUŠKA

© EDITION SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Bounce
Fmi C7 Fmi Bbm7 Eb7 Ab

1. Po špičkách pojd' na sta-rý dvůr, kam nikdy žádný nevkro-čí, jen ty a.
2. Strom naklá-ní ko-ru-nu svou i ře-ka proudí kousek blíž a dálky,

ja. Zbav mě mých pout, pojd' na ten dvůr, mamin-ka vstříc nám vy-kro-
lžou. Proč nad strá-ní obla-ka jdou a ptá-ci krou-ží níž a

čí. Tu chůzi znám, potom za-vo-lám. Hou a hou,
níž nám nad hla-vou s jednou ozvě-nou.

lásky jdou až na tu tvou, co vo-čích

Bbm7 Dmi F
máš schoulenou. Hou a hou, lásky jdou,

Bbm7 F Bbm7 F
jen je-di-nou ty v díaních máš schoulenou.

SVOU LÁSKU JSEM ROZDAL

HUDBA: KAREL KAHOVEC

TEXT: IVO PLICKA

1. Proč mě ráda máš, - myslím, že mě znáš, všechno ti dám, jen ne lás-
2. Co mám ještě říct, - myslím, že už nic, všechno ti dám, jen ne lás-
- ku, tu jsem dávno rozdál vpísních svých. Jestli ji chceš mít,
- ku, z ní se skládá všechen dívčí smích.
tak musíš všechny sloky mých písní znát, - pak možná budeš mít jen malou naději, že tě
budu mít rád. - 3. Tak už nepros dál, já ty prosby znám,
- všechno ti dám, jen ne lás - ku, tu jsem dávno rozdál vpísních svých.

POPRAVA BLOND HOLKY

HUDBA: KAREL KAHOVEC

TEXT: IVO PLICKA

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

1. Ka-tův sluha vo-lá, že se právě ko-ná po-pra-va blond
2. Kněz už ru-ce spí-ná, má-lo ča-su zbý-vá, nad hlavou blond

holky, kte-rá byla svol-ná a za kou-sek stříbra
holky se-ke-ra se zdví-há, holka hla-vu sklá-ní,

šla prej skaždým spát,- u - bo - há, á á á,
když v tom volám stát,-

- vždyť já jiměl tolik rád. Ví snad ná - kej soudce,
D7 vždyť já ji mám pořád rád.

proč se da-la svíst, jak je bíd-ně holce, nemá-li co jíst.

3. Král však povel dá-vá a blond holka pa-dá, škoda je tý holky,
by-la ještě mla-dá, i když ži-la v hří-chu, mě-la prá-vo

žít, - u - bo - há, á á á, - v nebi je jí možná líp.

PANÍ V ČERNÉM

HUDBA: KAREL KAHOVEC

TEXT: IVO PLICKA

©EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Hej, vy paní tam, vás od-někud znám,
Prej jske krásnej květ, prej jste chladnej led,
i když jste dnes v černém, tak vám srdce dám, neří-kej - te, že to
tvář vám halí závoj černej jako svět, az o-čí jak chladnej
ne-jde vyslyšte mě, paní. Si-zy nejsou dobrej ná-poj,
ná-poj kanou vaše slzy.
sundejte ten černej zá-voj, nechodte už plakat k hrobům, pojdte radši
se mnou domů a zkus-te žít - pro mou lás-ku.
3. Mám vás strašně rád, - tak už pojdte spát,
v tmách se vaše tělo černý bude zdát, jako by - se nic ne-
dělo milujte mě pa-ní. Hej, vy paní tam, -
hej, vy paní tam, vás od-někud znám.

DRAHÝ MŮJ

HUDBA: BILLY BURTON

ČESKÝ TEXT: JIŘÍ GROSSMANN

© COPYRIGHT 1967 BY CAMPBELL CONNELLY & CO, LTD, LONDON

© 1968 EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA (úprava)

Recit. :

Včera v poledne skončila bitva.
Přišel ke mně pošťák a podával mi dopis –
byl jsem tak šťasten, jak jen může být v té chvíli muž,
daleko od svých, daleko od domova.
Otevřel jsem tvůj dopis a začínal tak hezky –
drahý můj.

Vtom odkudsi přilétla kulka, jak už to v bitvách bývá,
byla to náhoda nebo osud, kdo ví –
odcházelo se mi hezky z tohoto světa
protože jsem měl u sebe tvůj dopis,
který začínal tak hezky – drahý můj.

Moderato

Drahý můj. - jak se ti stydím psát, - jak ti říct,
že mě zbyteč-ně máš rád, - moje lás-ka u - mí - rá, už ji
víc neo-pa- truj, tak ti na posle-dy ří-kám: Drahý můj. - Drahý

TEN ZLEJ PÁV

PISNIČKA ZE HRY LISTY DŮVĚRNÉ – DIVADLO ROKOKO

HUDBA: ANGELO MICHAJLOV / TEXT: EDUARD KREČMAR

©EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Post-Waltz

Gai *F#i* *D#*

1.2. Znáám, znám, znám, znám, - ze sna znám ten dům, -

Gai *Gai*

- čer-vene-j má štít. - Znáám, znám,

F#i *D#*

- znám, znám, - do-bře znám ten dům, - chtěla bych ho

Gai *E#* *C7*

mít. - Ten dům - svůj-ní mo-ru-ší

E# *Mi7* *Gai*

- a tó - na-ma harí - ten dům - kde tě

D7 *G* *G7* *Hmi*

a v něm - ma-lej krám, - svůj krám - plnej

C *D* *C* *Hmi* *Ami* *F*

neru-ší - zlej páv - á - á - á. Ten, ten,

nadě-ji - co má - á - á - á, že už

Hmi *C* *D* *C* *Hmi* *Ami*

- ten, snad a - no prá - vě ten, - co tu

as- poň blíz - ko nás zmlk - ne

F *Hmi* *Ami* *Gai*

fve, fve, - fve ce - lou noc a den - ten

ten, ten, - ten věč- ně řvou - cí hlas - ten

1.2. zlej páv, - ten zlej, -

F *Gai* *F#i7* *G#i7* *A#*

krutej - j pá - á - á. 2. Ten dům je

Gai

hlíz - ko, blíz - ko, já to vím, - - - jen

A# *Gai* *Fade out*

ces - tu kně - mu na- jít ne- u- mím. - - -

UTÍKEJ

PŮVODNÍ TEXT A HUDBA C. DONIDA & MOGOL

ČESKÝ TEXT IVAN ROSSLER

ZPÍVÁ HELENA VONDRÁČKOVÁ

© 1968 BY RADIO RECORD RICORDI, MILANO

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Moderato

$\text{S} \quad B^b$ $\text{Cmi} \quad F7$ $\text{Cmi} \quad F7$ B^b

1. Ne-byl jsi na mě nikdy zlej, - - - - - teď se však
 2. Tak ne-bud' z to- ho pobled-lej, - - - - - do zejtra
 3. Ven- ku si hří-bě o-sed-lej - - - - - a ni-ko-

B^b7 E^b

rychle vo-blí-kej, - - - - - jsi ja-ko žel-va poma-lej,
 bu-de ti ou-kej, - - - - - mu-síš jet zpát-ky na ko-lej,
 mu nic ne-rí-kej, - - - - - o- pus-tíš městýs západ-lej,

B^b $F7$ B^b $F7$ B^b6

- u-tí-kej, u-tí-kej, - u-tí-kej, u-tí-kej, -
 - u-tí-kej, u-tí-kej, - u-tí-kej, u-tí-kej, -
 - u-tí-kej, u-tí-kej, - u-tí-kej, u-tí-kej, -

4. Eb6 2.3 B^b6

- Slunce krás-ný, překrásný, překrás-ný ti ce-lý ne-

$\text{Cmi} \quad F7$

- be vyzla-tí. - O- te-vři dům paklí-čem, paklí-

B^b6 1. 2. Eb6

čem, ať se mi můj - klíč neztra-tí. - Slunce krás- - D.C.

TAK UŽ POJĎ !

PŮVODNÍ TEXT A HUDBA PETER CALANDER & MITCH MURRAY

ČESKÝ TEXT PAVEL VRBA

© COPYRIGHT 1967 BY SHAPIRO BERNSTEIN & CO LTD, LONDON

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

With a beat mf F G7 C Ami

Tak už pojď, den hlásí pád, tak už pojď, nech jen louč plát, tak už pojď,

Dmi G7 C F

- náš byt se vhrad pro-mě - ní. - Tak už pojď, vem louč, to smíš,

G7 C Ami Dmi G7

- tak už pojď a naplň číš. - tak už pojď a u-vi-diš - má-me-ní.

C *Fine* Ami Dmi Ami

Já budu mít své tělo v same-tu, tak přines louč a stáhni
Já budu mít dva tucty seří-rů, já budu mít své křeslo

Dmi Ami G7 C

ro-le-tu a bu-de ze mne lady - vzneše-ná -
na míru Ami a bu-du hrad-ní paní Dmi Ami vá-že-ná. -

Dmi Ami G7 C *D.S. al Fine*

Budeš mít své hejno so-ku lí, tak přines louč a proměň
Budeš mít svůj kožích so-bo lí, tak přines louč a proměň

Dmi Ami G7 C *D.S. al Fine*

o-ko- lí pak poznáš co ta louč - zname-ná. - Tak už pojď

MASSACHUSSETTS

PŮVODNÍ HUDBA A TEXT BERRY, MAURICE & ROBIN GIBB

ČESKÝ TEXT JIŘINA FIKEJZOVÁ

© COPYRIGHT 1967 BY AGIBAIL LONDON LTD, LONDON

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Medium beat

Vrá-tím se zas tam do Mas-sa-chusetts - smejt prach z dlouhých
Proč tu hledám sám až v San Francisku - chví-le, který
Přímou linkou až do Mas-sa-chusetts - ná-vrat ztrac-

cest i mnohej hřích. Slunce dál vychá- zí na Massa-
měl jsem sebou vzít. Slunce dál vychá- zí na Massa-
ný- ho co by stál. Slunce dál vychá- zí na Massa-

chu-setts od to- ho dne, kdy tvůj hlas promne ztich. -
chu-setts a každy den tvý o - ěj pro-bou - zí. -
chu-setts a vi-dět s tebou ten ú-svit bych si přál.

MÁ LÁSKA JE BÍLÁ

HUDBA A PŮVODNÍ TEXT ANDRÉ POPP A PIERRE COUR

ČESKÝ TEXT JIŘINA FIKEJZOVÁ

© 1967 SOCIÉTÉ NOUVELLE DES EDITIONS MUSICALES TUTTI, PARIS

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Moderato

Emi A D G Emi C D G Emi A

1. Bí - lá je lás-ka má, bí-lá jak sníh, co před chvílí spad, bí - lá je
 2. Stín stín je lás-ka má, černá jak stín co na čer- le mám, stín stín je
 3. Ty ty jsi lás-ka má, jen tvoje jméno sušímým snům krás- ná je

D G Emi C H Emi Emi A

lás-ka má, jak nový list, kam bude se psát. - Svá- tek je
 lás-ka má, když pomyslím jak málo tě znám. Vá - nek je
 lás-ka má, můj tajný host co našel náš dům. Bí - lá je

D G Emi C D G Emi A D G

lás-ka má, čer-ve-ný svá-tek ve všední den, zvláštní je lás-ka má
 lás-ka má, jak stéblo trávy poddajná jsem, déšť, déšť je lás-ka má,
 lás-ka má, bí - lá jak sníh, co před chvílí spad, bí - lá je lás-ka má

Emi C E E E A E

jak modrá rů- že, pravda i sen. *Fine Refr.* Há - dám dál, já jen
 ví- tam déšť jak žíz-ní- vá zem.
 jak nový list, kam bu- de se psát.

A E Cmi A6 H7 E

há- .dám dál, tou- žím znát, jak mě máš a- si rád. *D.C. al F.*

Naděje

První řádky

Jakub Mandl

*Kropící vůz vyjel z rána
naděje spadla na asfalt
smývá ji, smývá ...
když se stmívá
je po naději.*

*Kropící vozy vyjely z rána
na asfaltu
leží beznaděj ...*

DDT

FOTOGRAFIE
Z INSCENACE
BOSÁKOVY
„KRAJINY POD ŘÍPEM“
V PROVEDENÍ „DIVADLA
DŘÍMAJÍCÍCH TALENTŮ“
V KLATOVECH

ČESKOSLOVENSKÝ BEAT

Magazín PANTONU, zachycující vývoj beatové hudby a beatových skupin v ČSSR, jejich úspěchy i neúspěchy, záliby jejich členů, hodnocení jejich úrovně atd., jehož autorem je J. K. Sýkora. Magazín obsahuje velké množství dokumentárních fotografií.

Cena 10 Kčs

15 OKEN DO PISNIČKY (HVĚZDY TANEČNÍ HUDBY A JAZZU)

je další hudební magazín PANTONU, který vás seznámí s počátky, vývojem i vrcholem pěvecké a hudební kariéry nejznámějších osobností moderní taneční hudby a jazzu, českých i zahraničních, např. Louise Armstronga, Raye Charlese, Paula Anky, Elvise Presleye, Evy Pilarové, Waldemara Matušky, Karla Gotta, Heleny Vondráčkové a dalších. Magazín zpestřuje množství dokumentárních fotografií.

Cena 10 Kčs

Melodie pro vás najdete v klavírním albu
TANEČNÍ ALBUM PANTON 10 (pro klavír a zpěv)

1. Prázdná příď, J. Bažant/J. Kainar
2. Slunce pálí do zad, Z. Marat/V. Babula
3. Tisíc všedních dní, S. Procházka/R. Kraus
4. Žluté listí, D. Pálka/I. Fischer
5. Jedeme k vodě, J. Dudek/B. Nádvorník
6. Červená čepice, S. Chudoba/V. Červenka
7. Dívka v aleji, L. Sluka/M. Čepelka
8. Ty, A. Wolf/J. Aplt
9. Ranní bloumání, Jan Smolka
10. Podzimní blues, L. Veteška/K. Chudík

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo kultury a informací v nakladatelství Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, telefon 22 10 57. Tiskne Státní tiskárna, závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně začátkem září 1968.

NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1968

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 8, Čs. armády 20.

L. DECZI NA FOTOGRAFII K. O. HRUBÉHO

RMS 10

CILLA
BLACK

